

Emanuela I. Dima

DENUMIRI ALE NOȚIUNII DE „MÂNCARE”.
RAPORTURI SEMANTICE ÎNTRE TERMENII *MÂNCARE*
ȘI *BUCATE* ÎN TEXTELE CULINARE ROMÂNEȘTI

PRECIZĂRI PRELIMINARE

Spre deosebire de numele de agent implicate în denumirea persoanelor care contribuie la întreținerea unei gospodării, nume care apar numai în titlul, subtitlul sau în cuprinsul textelor culinare adiacente (prefețe sau alte subcapitole care, în cele mai multe lucrări de specialitate, însoțesc corpusul rețetelor, intrând în compunerea *paratextului* culinar), termenii prin care în lucrările culinare se redă noțiunea de „mâncare” pot fi regăsiți, în condiții particulare (cu o frecvență mai scăzută și cu un sens anume), atât în sintagma-titlu a capitolelor, subcapitolelor sau a rețetelor, cât și în cuprinsul acestora, adică în textul culinar propriu-zis.

Frecvența de apariție a denumirilor generice prin care, de-a lungul timpului, s-a redat noțiunea de „mâncare”, atât în textul cât și în paratextul culinar, este condiționată în primul rând de structura fiecărei lucrări de specialitate în parte, particularitate care, la rândul ei, depinde de mai mulți factori, însă îndeosebi de obiectivul inițial al autorului și, desigur, de modul în care, prin strategia discursivă adoptată, acesta reușește să îl atingă.

Tipologia lucrărilor gastronomice fiind destul de cuprinzătoare include lucrări variate atât din punctul de vedere al conținutului, cât și al dimensiunii. Astfel, lucrările cel mai puțin ample (foarte reduse ca dimensiune) au un conținut format exclusiv din rețete culinare propriu-zise sau referitoare la conservarea alimentelor, fără a cuprinde un alt tip de informații (sfaturi legate de întreținerea și buna funcționare a gospodăriei, de pildă) și în care textele adiacente pot lipsi cu totul (Kogălniceanu & Negruzzi [1841, 1846] 2007 de pildă). În cadrul acestui tip de culegeri de rețete, denumirile generice prin care se redă noțiunea de „mâncare” au o ocurență scăzută, regăsindu-se exclusiv în titlul, în subtitlul lucrării, posibil în sintagmele denominative ale rețetelor, dar foarte rar (sau chiar deloc) în cuprinsul acestora.

O altă categorie tipologică distinctă este formată dintr-un număr limitat de lucrări, care pot fi caracterizate printr-o proporție echilibrată text / paratext, cuprinzând, așadar, pe lângă un număr mare (sau foarte mare) de rețete, și o structură amplă a capitolelor introductive. Acestea au în compunere, pe lângă prefață (în unele situații, de ediții succesive, avem a face chiar cu mai multe prefețe incluse, toate, în varianta

editorială ultimă), numeroase subcapitole de informații diverse: cum trebuie să arate ingredientele sănătoase, cum se tranșează carnea, cum se pun tacâmurile la masă, cum trebuie să se stea la masă, ce combinații alimentare se recomandă sau nu, calitatea nutritivă a legumelor sau a tipurilor de carne etc. Extrem de rar, în încheierea părții introductive a lucrării întâlnim chiar un glosar de termeni sau de sintagme specifice (Comșa [1902] 1922, de pildă).

În cadrul acestui din urmă tip de lucrări unii autori apelează la mai multe elemente lexicale prin care este desemnată noțiunea de „hrană gătită”, „mâncare”; pe de altă parte, unul și același termen trimite, chiar în cuprinsul aceleiași lucrări, la sensuri culinare diferite. Prezentarea denumirilor principale, specifice stratului lexical moștenit, prin care autorii redau noțiunea de „mâncare”, „hrană” (implicit pe cea de „aliment” sau de „ingredient folosit la prepararea mâncărilor”), sau „fel de mâncare”, precizarea conținutului pe care aceste substantive îl actualizează contextual, a tipurilor de relații semantice descrise între acestea la nivelul microsistemului terminologic respectiv (urmărite în diacronie) formează obiectul contribuției de față.

BUCATE s.f. pl.

Termenul este foarte vechi, fiind raportat la un etimon latinesc, **buccata* „îmbucătură” (CDDE 191; PEW 227, REW 1358) sau *buccata* „id.” (CDER 1140; DDA s.v.), cu numeroase corespondente în întreg spațiul lingvistic romanic occidental (rtr. *bucheda*; it. *boccata*; sard. log. *bukkada*; fr. *bouchée*; prov., cat., sp. *bocada*), care conservă, toate, sensul inițial, păstrat, de altfel, și de descendenții dialectali orientali: arom. *bucată* (CDDE 191).

Este de presupus că dezvoltările de conținut ale acestui lexem, neregăsindu-se în aromână, sunt ulterioare perioadei de unitate dialectală. Acestea au la bază cele două trăsături semantice intrinseci ale etimonului – cea referitoare la „cantitate” și cea „culinară” propriu-zisă – ale căror evoluții ulterioare au condus la fixarea acestora, în ipostaze morfologice diferite, în domenii noționale diverse.

Conținutul nonculinar, secundar, pornește de la ideea cantitativă „parte, segment”, prin care termenul *bucată* denumește, în sintagme fixe, alcătuite împreună cu un grup prepozițional postpus, format din prepoziția *de*, urmată de substantive-nume abstracte sau concrete (redând ideea de „timp”, „spațiu” sau „diferite materiale”: *stofă*, *piatră* etc.) diverse realități a căror notă comună implică ideea de „segmentare”: *bucată de timp*, *bucată de loc* etc. (DA s.v.). Spre deosebire de termenul culinar, acest substantiv are un comportament morfologic „regulat”, în sensul că forma sa de plural fluctuează o dată cu norma¹.

¹ Observația este relevantă în contextul în care în unele lucrări termenul culinar, *pluralia tantum*, cunoaște o formă reconstituită, de singular, *bucată*: „La fiecare *bucată* (sic) se schimbă și farfuria și tacâmul” (Hodoș 1899: 9).

Celălalt drum semantic are la bază semnificația inițială, etimologică, „parte dintr-un aliment solid pe care-l poți îmbuca o dată; îmbucătură” (DA s.v.), generală în spațiul romanic, la capătul căruia termenul se fixează în vocabularul culinar de uz general, exclusiv cu varianta morfologică de *pluralia tantum*, cu mai multe sensuri (și subsensuri) prezentate, câteva dintre acestea, în contribuția de față: având în vedere natura textelor culinare publicate în spațiul cultural românesc, lexemul *bucate* nu își actualizează întregul conținut semantic în cuprinsul acestor lucrări².

Atestat începând cu secolul al XVI-lea (DERS 24), lexemul apare cu frecvență crescută mai cu seamă în cuprinsul primelor texte culinare propriu-zise, creații originale sau traduceri, publicate începând cu prima jumătate a secolului al XIX-lea. Trebuie precizat dintru început faptul că, îndeosebi în cadrul discursului culinar adiacent, acest termen trimite în mod evident la mai multe sensuri, unele strict contextuale, altele decât cele semnalate anterior (și înregistrate lexicografic), uneori chiar în limitele aceluiași fragment discursiv, contextele de apariție lămurind într-o mică măsură asupra conținutului exact actualizat.

Sensul cel mai abstract al acestui termen și pe care-l regăsim în aproape toate lucrările în care este inserat, îndeosebi în capitolele introductive din lucrările culinare vechi, specific fragmentelor discursive indiferent de tipologia (referențială sau directivă) specifică acestora, este „mâncare”, „hrană (de regulă preparată sau gătită)”:

„A fi *bucatele* sănătoase este una dintre condițiile esențiale ale bucătăriei” (Ionnin 1865, *Introducere*, 5);

„Bucătăria română e atât de (sic) preferabilă celorlalte, atât prin gustul ce domină în *bucatele* ei, cât și prin calitatea ei igienică, că nu ne-am îndoit niciun minut de a-i da locul de onoare între celelalte bucătării” (Sevastos 1894, *Prefața*, II);

„urmând după rețetele ce vă dăm suntem siguri că veți uita curând *bucate străine*” (Sevastos 1894, *Prefața*, II).

„[...] înainte de toate ar fi de dorit ca fetele ieșite din școală precum și nevestele tinere să pregătească cu mâinile proprii *bucatele* pentru familia lor” (Hodoș 1899, *Prefața*, 5).

„Deoarece cele mai multe cazuri de boală se datoresc unei diete greșite, de aceea cea mai mare greutate trebuie pusă pe arta de a găti cum trebuie *bucatele*” (CBucVeg 1931, *Spre lămurire!*, 7).

În cuprinsul (aproximativ) aceluiași lucrări, lexemul generic actualizează, însă, concomitent, și un alt conținut, frecvent în ansamblul textelor culinare, „feluri de mâncare gătită”. În lucrările de specialitate în a căror compunere nu intră texte adiacente apare numai în titulatura câtorva rețete:

² Sensurile regionale și ieșite din uz, „vite”, „avere mișcătoare” chiar „cereale” ale termenului *bucate* (DA s.v.), nu se regăsesc, desigur, în textele culinare.

„Sos de unt pentru *bucate*” (Kogălniceanu & Negruzzi [1841, 1846] 2007, R 87/40); „Zalatină pentru *bucate*” (*ibid.* R 89/40) sau sfaturi: „Mijloc de a scoate sarea de prisos din *bucatele* cele prea sărate” (*ibid.* R 196/80).

Autorii culegerilor ulterioare, mai ample, care conțin și capitole complementare, inserează acest termen cu sensul de mai sus, „feluri de mâncare”, dar mai cu seamă în cuprinsul textelor introductive (de regulă în structuri cu sens modalizator, de tip deontic, dar și descriptive):

„*Bucatele* au să se servească fierbinți și se poartă în jurul mesei în stânga persoanelor” (Hodoș 1889, *Prefața*: 8); „*Bucatele* mai mici și ușoare ce se dau ca *assiette*, bunăoară pasteturile și mâncările de ouă, se mai numesc și *entrées-uri*” (Hodoș 1889, *Prefața*, 8);

„Legăm această variație cu varietățile ce ne dă anotimpul și nu cu mulțimea *felurilor de bucate*³ la aceeași masă” (Baltzer 1904, *Necesarul*, 2);

„[...] în bucătărie să domnească punctualitatea cea mai mare, *bucatele* să fie la ceasul fixat gata și servite” (Comșa [1902] 1922, *Cunoștințe preliminare*, 3);

„E bine, dar, ca menajera să-și facă listele de *bucate* pentru câte o săptămână întreagă, și să pună în această listă *bucate* pe cât se poate de variate, gătite în deosebite chipuri, dar mai presus de toate, să se ferească de a aduce prea adeseori pe masă aceleași *bucate*, gătite în același chip” (MS 1924, XIV);

„Îndeobște și punerea *bucatelor* pentru un prânz atârână de obiceiul locului, totdeauna bun pentru oamenii care sunt deprinși cu el (MS 1924, XII).

Trebuie remarcat că lucrările în care apare acest termen (indiferent de nuanțele sale semantice) sunt semnate de autori provenind din mai multe regiuni istorice, și sunt publicate în mai multe centre tipografice, particularitate semnificativă în legătură cu circulația acestui lexem la nivelul limbii vorbite, care e de presupus că trebuie să fi fost, pentru o anumită perioadă de timp, generală.

Spre deosebire de cosemanticul său, *mâncare*, al cărui conținut specific, „fel de mâncare gătită pe baza unui ingredient principal”, face ca lexemul respectiv să apară destul de des chiar în cuprinsul rețetelor, lexemul *bucate* nu cunoaște ocurență la acest nivel, simptom, după părerea noastră, al percepției acestuia îndeosebi cu sensul generic, „hrană, mâncare (gătită sau preparată)”.

Particularitate semnificativă pentru consecințele ulterioare, *bucate* pare a fi dezvoltat, în idiolectul mai multor autori (de fapt autoare) mai multe sensuri, de

³ De remarcat inserția acestui lexem într-o sintagmă similară cosemanticului său, *mâncare* (*fel de mâncare* → *fel de bucate*) pe care am putea-o considera o contaminare de comportament sintactic, ca urmare a similitudinii de conținut semantic.

pildă „ingrediente semipreparate și combinate pe cale de a deveni *mâncare*”, pe care le regăsim în cuprinsul textelor introductive (de regulă de natură directivă): „Când *bucatele* încep a fierbe, întreținem un foc potrivit, ca *bucatele* să fiarbă încet” (Comșa [1902] 1922, *Cunoștințe preliminare*, 2) sau „alimente”, chiar „ingrediente”: „menajera va alege *bucate* care nu sunt prea scumpe, și va lua din fieștecare atât și numai atât ca să fie destul pentru familie și să nu aibă nevoie de-a arunca rămășițele” (MS 1924, XI). Aceste nuanțe semantice nu apar, cu mici excepții⁴, în dicționarele explicative, fiind, așadar, deductibile numai din analiza contextelor.

Pe de altă parte, fiind un termen vechi, moștenit, cu largă răspândire la nivelul vocabularului de uz general al secolelor trecute, având mai multe sensuri apropiate semantic, *bucate* pare un termen comod pentru unii autori, la care apelează frecvent pentru redarea unor nuanțe de conținut inedite (ilustrate prin exemplele anterioare), dar și pentru traducerea unor sintagme străine: *mici bucate reci* redă sintagma fr. *hors d'oeuvres* (Hodoș 1899, 36) (v. și mai jos).

Așa se face că în capitolele introductive ale unor lucrări termenul *bucate* apare în mod repetitiv, în unități frastice succesive (uneori în aceeași unitate frastică), părți componente ale aceluiași fragment discursiv, însă cu sensuri diferite:

„oricare carne de vită, înainte de a se pune la foc, trebuie bine curățită de vine, de grăsimea ce prisosește, și, pentru unele *bucate* („feluri de mâncare”), chiar de oase”; [...] „la *bucate* („mâncăruri cu sos”) se întrebuițează coastele cu carnea de pe piele, precum și pieptul, mai ales la *bucatele dulci*” („mâncăruri cu sos dulce”) (Regina 1888, *Considerațiuni generale*, 4),

„*bucatele* („felurile de mâncare”) mai mici și ușoare ce se dau ca *assiette*, bunăoară pasteturile și mâncărurile de ouă, se mai numesc și *entrées-uri*; [...] *hors d'oeuvre* se numesc *mici bucate reci* („aperitive”), care pot lipsi fără să strice ordinea *bucatelor* (i.e. a „felurilor de mâncare principale”) (Hodoș 1899, 36),

sau: „O bună menajeră va da de cu seara ordin bucătăresei și lista de *bucate* („alimente”, „ingrediente”) pentru a doua zi” (Comșa [1902] 1922, *Cunoștințe preliminare*, 2); „În fiecare bucătărie să domnească punctualitatea cea mai mare; *bucatele* („felurile de mâncare”) să fie la ceasul fixat gata și servite (Comșa [1902] 1922, *Cunoștințe preliminare*, 3),

ori: „[menajera] va alege *bucate* („alimente”; „ingrediente”) care nu sunt prea scumpe, și va lua din fieștecare atât și numai atât, ca să fie destul pentru familie și să nu aibă nevoie de-a arunca rămășițele, ori de a-și hrăni casa cu *bucate* („feluri de mâncare”) stătute, cari adeseori sunt stricăcioase” (MS 1924, XI).

⁴ Sensul „alimente” se regăsește în câmpul explicativ asociat lexemului *bucate* în câteva dicționare (DA s.v., MDA s.v., DEX s.v.), însă celelalte sensuri se pot deduce exclusiv contextual.

După cum era de așteptat, o asemenea mobilitate semantică, care are la bază polisemia preexistentă a acestui lexem este înregistrată lexicografic numai parțial, fiind, în bună măsură, strict contextuală. Impresia generală este aceea că, în mod voit, autorii de lucrări culinare „forțează” limitele de conținut ale acestui termen, probabil din dorința de a evita situația de introducere în limbă a unor neologisme. Nu excludem posibilitatea ca această situație să fi afectat inteligibilitatea textului, sensurile exacte, specifice fiecărui context nemaifiind corect intuite de cititorii din generațiile mai tinere.

Lucrările de specialitate elaborate și publicate în etapele următoare încep să evite acest lexem, înlocuindu-l cu sinonime neologice, uneori, în bună parte și din pricina faptului că percepția pragmatilistică asupra acestuia începe să se modifice (termenul începe să fie simțit ca popular și desuet), iar devitalizarea treptată a lexemului *bucate* la nivelul registrului scris trebuie să fi fost precedată de o etapă similară la nivelul registrului oral.

Astfel, în prima jumătate a secolului al XX-lea apar lucrări de specialitate în care termenul *bucate* nu mai este întrebuințat, nici măcar în titlul lucrării (Bacalbașa 1931; Bacalbașa 1935). Unii autori de culegeri culinare redau conținutul variat al termenului generic prin diverse alte lexeme, chiar moștenite (*mâncare*, de pildă, polisemantic, la rândul său), preferate chiar dacă nu au un conținut mult mai precis (situație pe care o vom prezenta mai jos).

Pe de altă parte, trebuie subliniat în acest context și un alt aspect referitor la bogăția lexicală a vocabularului culinar: pentru a reda noțiunile de „hrană, mâncare”, „mâncare gătită”, „feluri de mâncare” sau chiar „ingrediente”, niciun autor (sau autoare) de lucrări culinare nu se limitează la folosirea exclusivă a termenul *bucate*, nici măcar în textele introductive. În proximitatea discursivă a acestui lexem găsim inserate, în aproape toate culegerile culinare, și alți termeni (cu vechime diferită în limbă) subsumați acestor sensuri.

Astfel, nuanțele semantice specifice nișei referențiale a „mâncării” (în diversele stadii de pregătire), acoperite în unele lucrări culinare (îndeosebi în cele vechi, apărute în secolul al XIX-lea), preponderent prin apelul repetitiv la termenul *bucate* (folosit singur sau în diverse sintagme) implică, în fapt, chiar și în aceste culegeri (dar și în altele), mai multe lexeme, unele moștenite din latină (*mâncare*), altele preluate din vechea slavă (*hrană*), sau chiar împrumuturi neologice din latină (*aliment*), ori din franceză, preluate ca atare sau calchiate (*preparat* sau *produș culinar*), neologisme a căror prezență exclusivă va caracteriza, de altfel, lucrările elaborate și apărute după jumătatea secolului trecut:

„Prima datorie a unei bune gospodine este știința și îndemânarea de a pregăti *hrana* trebuitoare, fie ca să o poată pregăti ea singură, la nevoie, fie ca să poată

conduce și exercita un control serios; căci de la felul *alimentelor* și de la modul de a se hrăni atârnă, în prima linie, sănătatea tuturor membrilor familiei” (Comșa [1902] 1922, *Prefața*).

„Stomacul sănătos nu se mulțumește cu *bucatele* care dau destulă *hrană* fără ca să-i deie lui destul de lucru”. [...] „Ca regulă generală se poate stabili că trei feluri de *mâncări* trebuie să fie la o masă bună: carne, legume și făinoase” (MS 1924, XIII).

„Alte *mâncări*, cum sunt aluaturile și legumele, ceaiul și cafeaua, ori băuturile spirtoase nu sunt pentru anemici” (MS 1924, XLII); „Astfel, laptele, ouăle și carnea sunt niște *alimente* prea bogate în sucuri nutritive; cu toate acestea omul, care s-ar mărgini timp îndelungat la aceste *mâncări*, nu se hrănește bine, simte o lipsă oarecare și în cele din urmă, își pierde pofta de mâncare” (MS 1924, XIII).

„Capitolele având titlul *Sfaturi* pun la îndemâna tuturor un număr însemnat de cunoștințe pentru ca gospodinele să fie orientate, nu numai când au de gătit *mâncările*, dar și atunci când cumpără *alimentele*” (Bacalbașa 1935, *Prefața*, 13).

„Explicațiile logice, metodele mai rapide de pregătire, îmbinarea regulilor igienice cu prezentarea cât mai agreabilă a *preparatelor culinare* au fost acceptate cu entuziasm” (Jurcovan [1983] 1987, *Cuvânt înainte*);

„[în lucrare] am adus detalii cu privire la modul de preparare și de prezentare a unor *produse culinare*, indicând mai multe variante” (Jurcovan [1983] 1987, *Cuvânt-înainte*).

O situație discursivă particulară este reprezentată de cea în care, deși termenul *bucate* nu este ocolit, preponderente sunt, totuși, unele cosemantice – de regulă *hrană* și *alimente*, mai rar *mâncare* – subsumate, însă, exclusiv noțiunii de „mâncare; hrană (în general)”, fără alte nuanțe particulare de conținut. Este, mai cu seamă, situația lucrărilor de rețete vegetariene în care termenul moștenit este practic evitat (contextele care îl conțin sunt extrem de puține), probabil (și) din pricina încărcăturii sale semantice legate de „mâncare gătită” (mai ales în mod tradițional, cu numeroase ingrediente prăjite sau gătite îndelung, practici nerecomandate în bucătăria vegetariană)⁵:

„Prietenii vieții naturale mai pleacă de la ideea că *hrana* naturală e totodată cea mai plăcută, după cum fiecărei făpturi *hrana* ei obișnuită îi produce, fără îndoială, cea mai mare plăcere, respingând cu hotărâre toate *mâncările* și băuturile protivnice (sic) instinctului și contrare *hranei* naturale” (Baltzer 1904, *Necesarul*, 2).

„O *hrană* lipsită de bazele necesare omoară mai repede decât o lipsă totală de *hrană*” (CbucVeg 1931, *Capitol introductiv*, 20). [...]

⁵ Ipoteza este sugerată de faptul că termenul moștenit, *bucate*, apare în primele lucrările culinare vegetariene în contexte care îi aduc o certă încărcătură negativă: „multele feluri de *bucate* pricinuesc un duel între lăcomie și natură” (Baltzer 1904, *Necesarul*, 2).

„Putem folosi cantități însemnate de *alimente* foarte bune, și pot fi bine digerate și totuși să fim nutriți rău, dacă o bună combinație lipsește” (CbucVeg 1931, *Capitol introductiv*, 12).

„Dacă vrem să ne nutrim cum trebuie, atunci să luăm seama, ca la fiecare masă *alimentele* să fie bine combinate și să se potrivească unele cu altele” (CbucVeg 1931, *Capitol introductiv*, 12).

Evitarea termenului *bucate* în lucrările de rețete vegetariene sau încadrarea acestuia în contexte conotate negativ (v. nota 5) ar putea fi considerate drept simptome lexicale ale unei tendințe de ocolire a vechilor modalități de pregătire a hranei, și de reorientare către un alt mod de viață, implicit de hrănire.

Trebuie să constatăm așadar că, urmare a unui complex de factori, printre care devitalizarea treptată a lexemului *bucate* la nivelul limbii vorbite (prin faptul că începe să fie simțit ca aparținând limbajului popular), concomitent cu preluarea în limbă a unor neologisme care prezentau avantajul unei mai bune precizii semantice, după jumătatea secolului trecut autorii lucrărilor de gastronomie încep, pe de o parte, să ocolească termenii cu semantică generală, de regulă moșteniți, și, pe de altă parte, apelează, pentru acoperirea nișei referențiale a „mâncării”, sau a „hranei” în general, dacă totuși, contextul discursiv o impune, la termeni neologici.

În concluzie, în ciuda unei semantici generale, cuprinzătoare, și a unei frecvențe trecute crescute a acestui lexem despre care amintesc, în prezent, exclusiv unele sintagme curente încă în limbajul culinar (*carte de bucate*, *listă de bucate*) sau prezența în nucleul vocabularului de uz curent a unor termeni din familia sa lexicală (*bucătar*, *bucătărie*), ori bogata sa frazeologie⁶, constatăm că, la nivelul lucrărilor culinare actuale, elaborate și publicate în ultimele decenii ale secolului trecut, termenul *bucate* nu mai apare în textul sau în paratextul culinar.

MÂNCARE s.f.

Derivat intern cu răspândire generală la nivelul dialectelor istorice, propriu așadar, românei comune, postverbal al unui item lexical moștenit, *a mânca* (verb păstrat în mai multe idiomuri romanice⁷ și cu răspândire generală în spațiul

⁶ Cf. de pildă: *în capul bucatelor* (sau *al mesei*) „locul de onoare la masă” (DA s.v.); *a-și da bucata de la gură* „a se lipsi de cele necesare în favoarea altcuiva” (DA s.v.); *a se amesteca precum mărarul în bucate* „a interveni nepoftit în treburile cuiva” (DA s.v.); *a mânca singur bucatele și a lăsa altora zeama* „a trage singur foloasele” (DA s.v.); *a odihni bucatele* „a-și face siesta” (DA s.v.); *ca sarea în bucate* „potrivit, adecvat” (DA s.v.) (cf. și Mărânduc 2010 passim). Fără a fi complet lipsit de structuri frazeologice în care să apară ca termen cheie, lexemul *mâncare* are, totuși, o mai slabă reprezentare în această privință, probabil ca simptom al unei mai slabe circulații la nivelul epocilor trecute.

⁷ (Vegl. *mançuor*, rtr. *manger*); it. *mangiare*, sard. *logud. man(d)igare*, fr. *manger*, prov. *manjar*, (cat. *menjar*; port. *manjar*) (CDDE 1127).

dialectal românesc⁸), lexemul generic apare, ca și *bucate*, în cuprinsul tuturor lucrărilor ce includ (sau nu) paratext culinar, publicate începând cu prima jumătate a secolului al XIX-lea.

Asemenea termenului *bucate*, acesta redă unele sensuri generale: „hrană”, „mâncare gătită”, sau „feluri de mâncare gătită” (conținut specific mai cu seamă formei de plural), însă, spre deosebire de *bucate*, a dezvoltat, în unele sintagme specifice, cu postpunerea unui grup prepozițional, un conținut particular care i-a permis integrarea în textul culinar propriu-zis.

Din analiza corpusului de texte culinare disponibile se poate observa, în cazul anumitor autori, o preferință certă pentru termenul *bucate* pe care, fără a evita alte cosemantice, îl folosesc intensiv (Hodoș 1899, de pildă) (cf. infra), în timp ce la alți culegători de rețete, îndeosebi din generațiile următoare, se remarcă o opțiune categorică pentru termenul *mâncare*⁹, folosit, de asemenea cu frecvență ridicată, în situațiile discursive care impun redarea conținutului „mâncare; hrană”, „feluri de mâncare gătită” (Steriady 1871; Bacalbașa 1931; Bacalbașa 1935).

Una din consecințele acestui fapt implică o anumită ambiguitate a textelor culinare respective, sesizabilă în plan semantic, dar și discursiv, generată de inserția repetitivă a lexemului *mâncare* cu actualizarea unor sensuri diferite, rezolvată uneori în mod inedit, prin marcarea grafică a unuia dintre termeni, (de pildă) pentru a semnala cititorului actualizarea unui sens nou, diferit de cel propriu lexemului anterior:

„[...] am așezat *mâncările* în ordine: mai întâi toate sosurile, apoi toate supele, apoi toate „*mâncările*” (sic), apoi toate prăjiturile” (Bacalbașa 1935, *Prefața*, 14).

Aceeași situație cunoaște, la unii autori – din altă regiune culturală și dintr-o generație anterioară, o altă soluție lexicală, prin apelul la termenul *bucate* inserat în text pentru a reda conținutul general „feluri de mâncare”, în timp ce *mâncare* este întrebuințat exclusiv cu sensul „fel de mâncare pe baza unui ingredient principal” (referent pentru care alți autori – Bacalbașa, de pildă – apelează tot la lexemul *mâncare*, dar pe care-l marchează grafic, prin ghilimele).

O certă ambiguitate semantică caracterizează, de asemenea, și titulatura capitolelor și a subcapitolelor (sau a unor rețete) proprii lucrărilor care nu folosesc ambii termeni și care conțin, toate, numai lexemul *mâncare*. Dată fiind, însă, diferența mică în plan referențial dintre cele două sensuri, majoritatea autorilor ignoră această lipsă de precizie.

⁸ Cf. ar. *măncu* (cu numeroase variante fonetice, *măc* și *măncu*) (DDA, 684); megl. *mănan* (Capidan *Megl.* III, 180), istr. *mânca* (*munca*) (Sârbu-Frătilă 1998, 226).

⁹ Prin *preferință* pentru acest lexem subînțelegem absența completă a termenului *bucate* din cuprinsul textului sau a paratextului culinar, al cărui conținut este redat prin apelul la termenul *mâncare* sau prin alte cosemantice.

Astfel, în cuprinsul unor lucrări întâlnim unele sintagme-titlu: Cum să pregătim *mâncările* (Bacalbașa 1935: *Cuprins*), sau *Mâncările* gastronomilor rafinați (capitolul XXXVIII, Bacalbașa 1935); ori Despre *mâncări* reci (Steriady 1871, cap. XIV); Despre *mâncări* calde (id., cap. XIX) etc., pe care alți autori le construiesc prin inserția, în aproximativ același tip de sintagme, a cosemanticului *bucate*: *Bucate* alese și garnituri (Drăghici [1846] 2005, 323), *Bucate* de carne de vacă (Drăghici [1846] 2005, 323), Tot felul de sosuri obișnuite la *bucate* (Drăghici [1846] 2005, 322) etc., sau *Bucate* de post românești (A. St. 1921, *Cuprins*).

Sinonimia contextuală dintre aceste două lexeme (*mâncare* și *bucate*) este evidentă la acest nivel, chiar substituția acestora este posibilă fără alterarea conținutului general al sintagmei. Însă, această relație semantică pare a viza un sens anume, „feluri de mâncare”, comun celor două lexeme, conținut greu de dedus numai din analiza sumarului lucrării sau din capitolele introductive¹⁰.

Situația caracterizată prin prezența concomitentă a termenului *bucate*, alături de *mâncare* (proprie, de altfel, unui număr mic de lucrări) rezolvă această ambiguitate semantică, consemnând în scris o posibilă relație semantică anterioară, specifică limbii vorbite.

Pe de altă parte, confuzia la nivel referențial este multiplicată, în cuprinsul lucrărilor culinare care folosesc exclusiv lexemul *mâncare*, prin implicarea repetitivă, în textul culinar, a lexemului *mâncare*, însă cu sensuri diferite, printre care și cel actualizat în titulatura unor rețete¹¹: „preparat culinar (cu sau fără sos) gătit pe baza unui ingredient principal”, îndeosebi în cadrul unor sintagme (relativ) fixe, cu postpunerea unui grup prepozițional: „Mâncare de miel” (Kogălniceanu & Negruzzi [1841, 1846] 2006, R 35/21), „Mâncare dulce de morcovi” (Kogălniceanu & Negruzzi [1841, 1846] 2006, R 51/27) etc.

Nuanțele semantice diferite actualizate de acest lexem pot fi ușor de decodificat prin intuiția lingvistică a cititorului, însă numai dacă acesta are o anumită experiență culinară.

¹⁰ Apariția consecutivă a unor secvențe discursive implicând, pe rând, lexemele *bucate* și *mâncare*, secvențe aflate într-un raport de similitudine semantică sugerează sinonimia (cvasi)perfectă a lexemelor implicate. Cf. de exemplu: „când mașina este bine încinsă, așezăm vasele cu *mâncările* destinate să fiarbă, dar nicidecum să le bată flacăra” (Comșa [1902] 1922, *Cunoștințe preliminare*: 1); „Când *bucatele* încep a fierbe, întreținem un foc potrivit, ca *bucatele* să fiarbă încet” (Comșa [1902] 1922, *Cunoștințe preliminare*, 2) sau „Deoarece cele mai multe cazuri de boală se datoresc unei diete greșite, de aceea cea mai mare greutate trebuie pusă pe arta de a găti cum trebuie *bucatele*” (CbucVeg 1931, *Capitolul introductiv*, 7), „Taina unei bune hrăniri se află într-o bună combinație a *mâncărilor*” (CbucVeg 1931, *Capitolul introductiv*, 12).

¹¹ Termenul *bucate* nu pare a cunoaște acest sens în textele culinare: apariția strict contextuală și numai la unii autori a sintagmei *bucate dulci* (Regina 1888, 4) nu ni se pare o dovadă suficientă pentru susținerea ipotezei că sensul „fel de mâncare cu sos (în general pe baza unui ingredient principal)” era uzual și general răspândit pentru acest lexem. De altfel, contextele acestea (formate exclusiv din sintagme-titlu) nu permit substituția termenului semnificativ semantic, *mâncare*, prin *bucate*.

Rezolvarea acestei situații se va face, la nivelul lucrărilor următoare, pe mai multe căi, fie prin implicarea în câmpul terminologic a unui număr sporit de neologisme, fie printr-o abordare referențială diferită implicând o altă structură discursivă a textului culinar, autorii eliminând, în fond, referirile la noțiuni atât de generale.

În concluzie, trebuie menționat și faptul că lucrările culinare elaborate relativ recent (apărute în ultimele cinci decenii) evitând, în general, situațiile discursive care presupun implicarea noțiunii generale de „mâncare”, nu mai presupun ocurența unor termeni precum *bucate*, *mâncare* sau *hrană*. Pe de altă parte, nevoia de precizie semantică, specifică unei terminologii în constituire (cum ar putea fi considerată cea culinară românească, după jumătatea secolului al XIX-lea), explică aportul de neologisme lexicale (sau semantice) subsumate conceptului de „preparat culinar” (aflat în diversele sale etape de pregătire), fiind totodată un factor deloc de neglijat în eliminarea termenilor vechi, cu numeroase dezvoltări semantice.

OBSERVAȚII FINALE. CONCLUZII

Subsumați unei noțiuni fundamentale, acești doi termeni, prezentați în relațiile lor contextuale din cuprinsul textelor culinare, redau ideea de „hrană, mâncare” în diversele ei etape de pregătire. Date fiind vechimea în limbă, dar și similitudinea de statut pragmatilistic pentru o perioadă îndelungată era inevitabilă apariția interferențelor semantice între termenii *bucate* și *mâncare*, amplificate ulterior de inserția acestora în textul scris și de constrângerile semantice și stilistice presupuse de acest fapt.

Astfel, în cuprinsul primelor lucrări, lexemul *bucate* actualizează, uneori în sintagme inedite, sensuri (ușor) diferite, prin care acoperă și domeniul referențial (destul de larg) al termenului *mâncare*; la rândul său, acest lexem intră, uneori contextual, în domeniul referențial al lexemului *bucate*. Pentru unele sensuri, cum ar fi cel de „hrană (de regulă gătită)”, similitudinea structurii semice este (aproape) completă, glosarea fiecărui lexem în parte făcându-se în majoritatea dicționarelor prin introducerea în definiție a celui alt sinonim.

Pe de altă parte, fiecare din cei doi termeni cunoaște sensuri proprii (cum ar fi „fel de mâncare gătită pe baza unui ingredient principal” pentru *mâncare*, sau „alimente”, „ingrediente” pentru *bucate*). În majoritatea contextelor cei doi termeni cunosc o echivalență semantică și cel puțin, inițial, pragmatilistică (cvasi)perfectă, astfel că substituția lor nu alterează conținutul global al fragmentelor discursive de ocurență.

Important de remarcat în acest context este și faptul că nișele referențiale proprii în exclusivitate fiecărei unități lexicale au fost, în fiecare caz în parte, rediate prin lexeme / sintagme sinonime, unele cu marcaje diatopice sau diastratice

(*tocăniță* de pildă, termen popular cu circulație regională pentru „fel de mâncare pe baza unui ingredient principal”, sau *ingredient* și *aliment*, împrumuturi neologice pentru *bucate* cu sensurile respective).

Unele sensuri ale termenului *bucate* fiind, însă, strict contextuale, aproape în mod cert idiolectale¹² nu s-au impus în vocabularul culinar (sau de uz curent) și nici în limba standard, referenții respectivi fiind ulterior acoperiți prin împrumuturi. Polisemia acestui lexem, sporită contextual, alături de scăderea circulației în registrul oral al limbii au contribuit decisiv la trecerea treptată a lexemului *bucate* în vocabularul pasiv al limbii și la eliminarea lui completă din lexicul culinar modern.

Prin contrast, pentru tipul de sintagmă care implică termenul *mâncare* nu s-a impus de-a lungul timpului, la nivelul standardizat al limbii, niciun lexem împrumutat, ceea ce pare a fi un factor suplimentar, alături de păstrarea lexemului în circulația orală și scrisă, în supraviețuirea acestuia în textul culinar propriu-zis.

SIGLE ȘI REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

- A. St. 1915, *Cea mai nouă carte de bucate cu peste 600 de rețete alese de A. St.*, București, Editura Librăriei H. Steinberg & Fiu.
- Bacalbașa, Constantin C., 1931, *1001 feluri de mâncări. Carte de bucătărie*, București, Socec.
- Bacalbașa, Constantin C., 1935, *Dictatura gastronomică. Carte de bucătărie. 1501 feluri de mâncări*, București, Tipografia ziarului „Universul”.
- Baltzer, Eduard, 1904, *Carte de bucate vegetariană pentru prietenii vieții naturale*, București, Munca.
- Bogdan, Damian, 1946, *Glosarul cuvintelor românești din documentele slavo-române*, București, Institutul de Studii și Cercetări Balcanice. Seria filologică nr. 1.
- Capidan, Theodor, *Meglenoromânii I–III*, Academia Română, București, *Studii și cercetări*, 1925, 1928, 1936.
- CbucVeg 1931: *Carte de bucătărie vegetariană*, București, Munca.
- CDDE: Candrea, I.A., Densusianu, Ov., *Dicționarul etimologic al limbii române. Elementele latine*, ediție îngrijită de Gr. Brâncuș, București, Editura Paralela 45, 2003.
- CDER: Ciorănescu, Alexandru, *Dicționarul etimologic al limbii române*. Ediție îngrijită și traducere din limba spaniolă de Tudora Șandru-Mehedinți și Magdalena Popescu Marin. București, Editura Saeculum I.O., 2002.
- Comșa, Ecaterina, [1902] 1922, *Buna menajeră*, București, Socec.
- DA: (Academia Română) *Dicționarul limbii Române, A-C, F-L (L-lojniță)*, București, Editura Socec și Sfetea, 1913 ș.u.
- DDA: Papahagi, Tache, *Dicționarul dialectului aromân (general și etimologic)*, ediția a II-a, București, Editura Academiei, 1974.
- DERS: Bolocan, Gheorghe (red.), *Dicționarul elementelor românești din documentele slavo-române (1374–1600)*, București, Editura Academiei, 1981.
- DEX: *Dicționarul explicativ al limbii române* (ediția a III-a revăzută și adăugită), Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”, București, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2009.

¹² Vezi de pildă sensul „aperitiv” care glosează sintagma *mici bucate reci* întâlnită exclusiv la Hodoș (1899,36).

- DLR: (Academia Română) *Dicționarul limbii române*. Serie nouă (literele M–Z), București, Editura Academiei, 1965 ș.u.
- Drăghici, Manolachi, [1846] 2005, *Rețete cercate în număr de 500 din bucătăria cea mare a lui Robert, întâiul bucătar al curții Franței, potrivit pentru toate stările*. Tradus de postelnicul Manolachi Drăghici [Iași, Albina, 1846]. Ediție de Olga Rusu și Constantin-Armand Vizitiu. Iași, Opera Magna.
- DSL: *Dicționar de științe ale limbii*, București, Nemira, 2001.
- Hodoș, Zotti, 1899, *Carte de bucate. Poftă bună*, Caransebeș, Tipografia Diecezană.
- Ionnin, Christ, 1865, *** *Bucătăria română*, București, Christ. Ionnin.
- Kogălniceanu – Negruzzi [1841, 1846] 2007, *200 de rețete cercate de bucate, prăjituri și alte trebi gospodărești*. Iași: Timpul, [1841, 1846], ediția a VI-a îngrijită de Rodica Pandele, București, Vreamea.
- Jurcovan, Silvia [1983] 1987, *Carte de bucate*, București, Editura Tehnică.
- LM: August T. Laurian și Ion C. Massim, *Dicționarul limbei române*, I–II, București, Societatea Academică Română, 1871–1876; III: *Glosariu care cuprinde vorbele din limba română străine prin originea sau forma lor, cum și cele de origine înduioasă*, București, 1871.
- Mărânduc, Cătălina, 2010, *Dicționar de expresii, locuțiuni și sintagme ale limbii române*, București, Corint.
- MDA: *Micul dicționar academic*, (coord. Ion Coteanu) vol. I–IV, București, Editura Univers Enciclopedic, 2001–2003.
- M.S. 1924, *Noua carte de bucate, conținând peste 2000 de rețete încercate din bucătăria tuturor popoarelor civilizate, lucrată și aranjată în ordine alfabetică de dna. M. S. ...* București, Socec.
- PEW: Pușcariu, Sextil, *Etymologisches Wörterbuch der rumänischen Sprache*, I. *Lateinisches Element*, Heidelberg, C. Winter, 1905.
- *** *Regina bucătăriei. Bucătăria universală pentru sanătoși și bolnavi*, București, Universul, 1888.
- REW: Meyer Lübke, W., *Romanisches etymologisches Wörterbuch*, Heidelberg, 1935.
- Sârbu Richard, Frățilă, Vasile, *Dialectul istroromân. Texte și glosar*, Timișoara, Editura Amarcord, 1998.
- Scriban, August, *Dicționarul limbii românești (Etimologii, înțelesuri, exemple, citațiuni, arhaizme, neologizme, provincializme)*. Edițiunea întâia, Iași, Institutul de Arte Grafice „Presa Bună”, 1939.
- Sevastos, Maria [1887] 1894, *Cele trei bucătării principale sau bucătăria română, franceză și germană*, București, Dor P. Cucu.
- Steriady, Ecaterina (colonel) 1871, *Buna menageră*, Galați, Otto Bielig (edițiile din 1874, 1914 și 1926 sunt semnate Steriad).
- TDRG: Tiktin, H., *Dicționar român-german*, București, Imprimeria Statului, 1903–1925.

SEMANTIC RELATIONS BETWEEN FOOD NAMES
(BUCATE AND MÂNCARE) IN THE ROMANIAN COOK BOOKS

(Abstract)

This paper deals with the special semantic relations between the two main nouns used to designate “food” in Romanian cookery books. These two very old terms, *bucate* (<lat. *buccata*) and *mâncare* (noun which derives from the long infinitive form of the verb *a mânca* “to eat”) are being used often with very different meanings within the cookery additional texts, but idiomathical and contextual ones. Although almost perfect synonyms in most of the cases one can notice several discursive situations which allow them (is mainly the case for the term *bucate*) to develop several

meanings, such as “ingredient” or “appetizer”. But this way, of using the same term with several meanings within the same text boundaries, although not very often encountered, makes the cook text very difficult to apprehend. These discursive situations might have had a certain contribution in eliminating the lexem *bucate* out of the next cook texts.

On the other hand not being involved in so many discursive situations and bound to a special, concrete meaning, “type of food based on a main ingredient”, the term *mâncare* has kept its frequency in the cook texts until present day.

Cuvinte-cheie: denumiri pentru noțiunea de „mâncare”, relații de sinonimie, lexic, cărți de bucate.

Keywords: food names, synonymy relations, lexicon, cookbooks.

*Institutul de Lingvistică al Academiei Române
„Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13
emaidima@yahoo.com*